

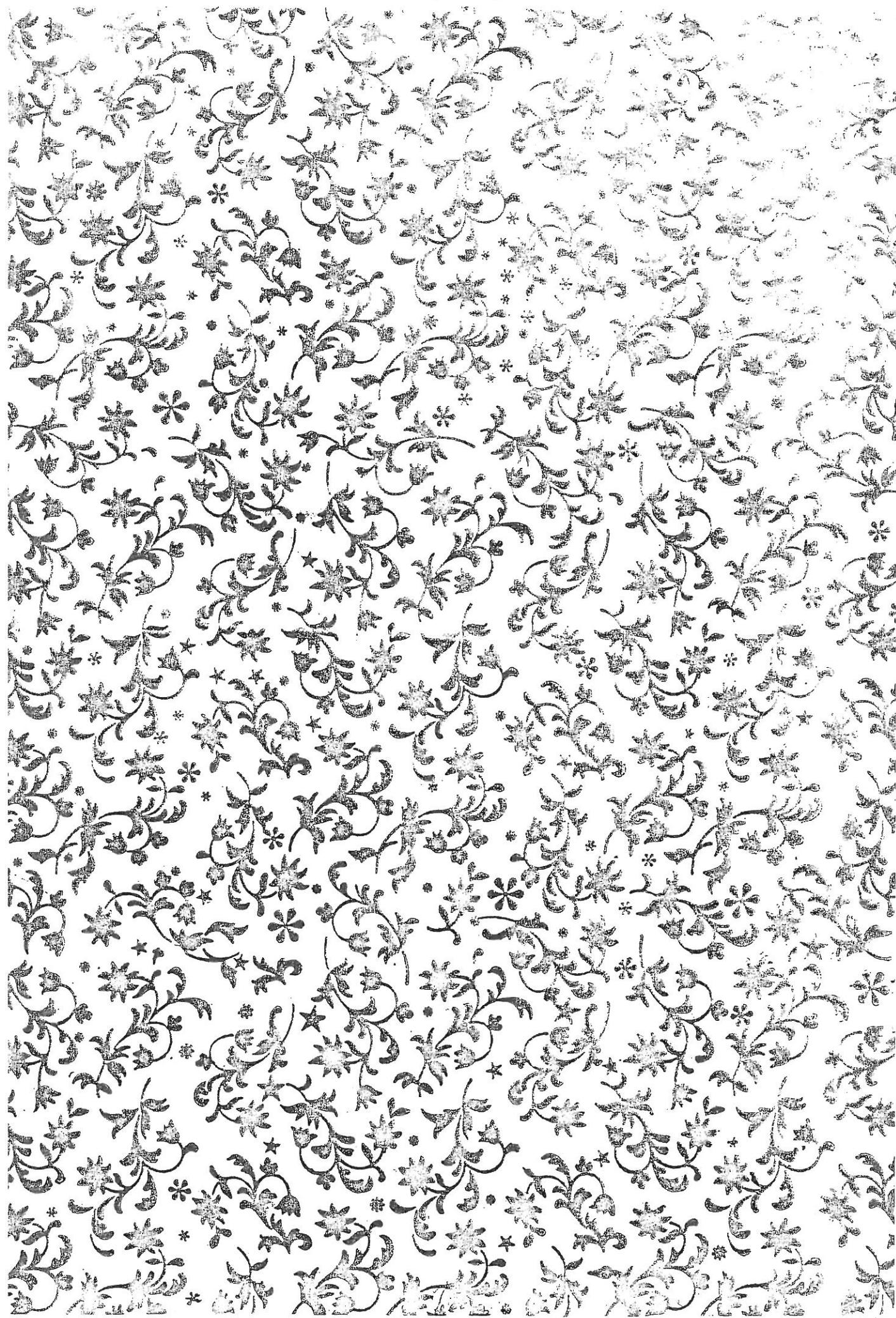
L. D.

Antonio Couce Pumaríño
 Rue de la Borde, 62
 Ginebra (Suiza)

de la Fundación - Postura
 desde Ginebra desde Madrid

Diciembre 1981.

Gte. /

San Sadurniño,
28 de decembro de 1.981

Benquerido primo:

Xa hai tempo que non che escribo. Aproveito estas festas de Navidá pra contarche algo do que pasa por aquí. Houbérame gustado muito mais que tí pasaras entre nós estes días, pero, polo que se ve, este ano non te animaches.

Ben sei que te vas rir cando leas esta carta. Vaiche parecer un soño canto aquí che poño. Efectivamente todo foi un soño. Levo varias noites durmindo ml e cavilando nunha chea de cousas.

Non quixera que pensaras que me puxen mal da cabeza. Ademáis, ti ben sabes que cavilacións mais raras se tienen convertido en realidade.

Pois xa verás. Soñei, hai pouco, que a final dos mun-

S. D.
Antonio Gouce Pumaríño
Rue de la Borde, 62.
Ginebra - (Suiza)

diales de futbol estaba tendo lugar no campo da rega da Sanguiñeira, en Santa Mariña do Monte. Non te rías, Toño, nin me teñas por chalado. Eu vin todo iso, e, así como o vin, voucho contar.

O' mellor áinda non te enteraches que o axuntamento fixo un campo de futbol na rega da Sanguiñeira. Tí, como nunca fuches nin aficionado ó futbol nin á política, pases de todo isto.

Bueno, pois volvendo ó conto, eu digoche que presenciei durmindo na cama, cómo se celebraba a final dos mundiales nese campo da Sanguiñeira. E paseino bomba!

O Sr. Alcalde era ali a máxima autoridá. Polo menos eu non vin a ninguén que se destacara tanto nin que se ato para tan satisfeito. Deunos a benvida a ca ntos ali está

bamos. Pronunciou as suas palabras en castellano de Ferrol, en brasileiro e en inglés. (Os finalistas eran os brasileños e os ingleses). Rematou decindo: "Estamos muy contentos de que al fin podais juzgar esta finalísima en un campo sin problemas, si! en un campo seco de problemas como deben ser todos los campos de futbol. Nosotros nos damos por bien pagados con veros aquí; solamente pedimos a los técnicos aquí presentes -puesto que son ellos quienes mejor pueden valorar nuestras ideas y nuestro buen hacer- que ellos mismos se hagan portavoces para cuando sean los mundiales del Japón de que también en terrenos pantanosos se pueden plantar arrozales ...".

Daquela, ún que estaba ó meu lado e que eu non conocía nin el conocía ben o castellano mirou pra min e eu ~~miréi~~ pra el, e botamos así unha risiña de la-

bios pra fora, pero non souben si nos riámos pola misma cousa. A min chocoume muito aquela última frase do Sr. Alcalde. Non entendín a qué viña aquello. Pareceume que a dixera de memoria, pensando quizaves que viña ben ó caso.

Como había tanto que ver, xa sin mais púxenme a mirar prós gaiteiros que empezaron a tocar os respectivos himnos nacionales. Os xogadores estaban de pé, firmes como soldados. Todos bestian botas especiales pra terrenos especiales, menos o árbrito que, por ser ruso, leva ba catiuscas.

Aquello, querido primo, érache un espectáculo grandioso. Se non o vira, non o cría nin cho contaba. Era tanta

S. D.

Antonio Gouce Pumariño

Rue de la Borda, 62.

Ginebra - (Suiza)

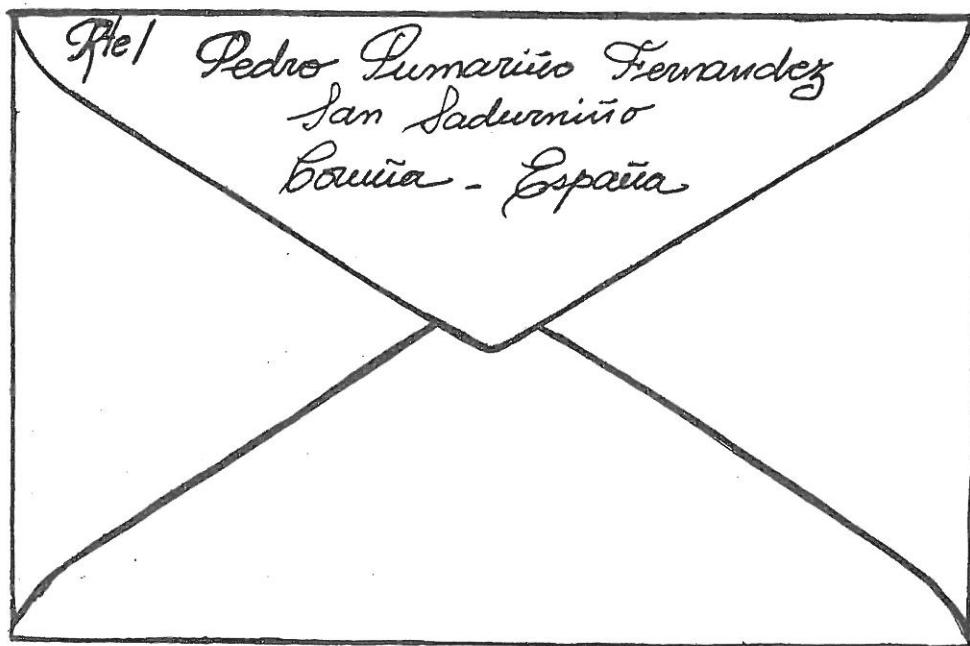
a xente que ali estaba que todos os montes que dan sombra á rega vianse atestados de personas. Os montes mesmo parecía que reventaban co peso que tiñan encima, pero viaos sudar de contentos pola honra que lles tocara. Fíxate ben, Toño, qué pobres son os pobres!

O suor salía convertido en auga polos canos do campo.

O meu soño, ó mesmo tempo que estaba vendo a final, o pensamento íbaseme ás veces e vía tamén aquelas cousas que pasaran durante o ano co fin de preparar o gran acontecemento.

Vólvoche a decir, querido primo, que non estou chalado e que non perdin a cabeza. O que che estou a contar foi todo un soño. Non vaias pensar que eu comulgo con rodas de muiño.

Seguindo o conto, dígoche que o teléfono público da casa particular de Eliseo estuvo ruxindo todos os días e noites do ano. Era ali onde se reservaban as entradas prá final no campo da rega. O ruxido foiche constante, non paraba de sonar. E, como chamaban de todo o mundo, xa sabes que cando en América é de dia aquí é de noite, anque os que chamaban eran xente fina e educada e procuraban

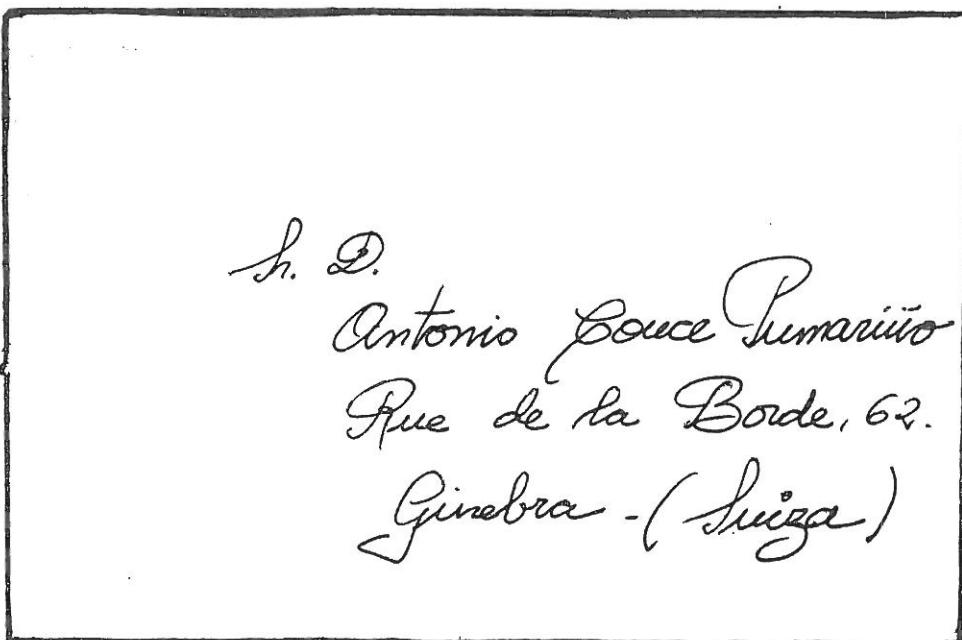

facelo en horas de oficina, aquí cadraba a chamada cando cadraba, e as horas de oficina era cando lles cadraba a eles.

Sen embargo, eu teño que decir, en honor á verdá, que no meu soño non vin a ninguén que se enfadara nin estivera de malos modales. Todo foi finura e cortesía por ámbalas partes.

Nesta ocasión demostrouse ó mundo enteiro o que val un teléfono, anque non coste nada. Prestou un servicio ós cinco continentes.

Eu seguía aplaudindo as xogadas decentes que de cando en cando se dabán. Os brasileiros botaban tacos polo baixo, e os que estábamos cerca entendíamos tanto decían. Oiche, Toño, áinda te habías de rir escoitando algunha palabra que escoitamos nós!

O primeiro gol foi aplaudido polo noso alcalde e por todos os concellás dunha maneira tan calurosa, que eu cheguei a dudar se estarían comprados; despois entereime que seguían sendo todos independentes. Pero así e todo, se os ves aplaudir quédaste tonto porque o fixeron todos a unha.

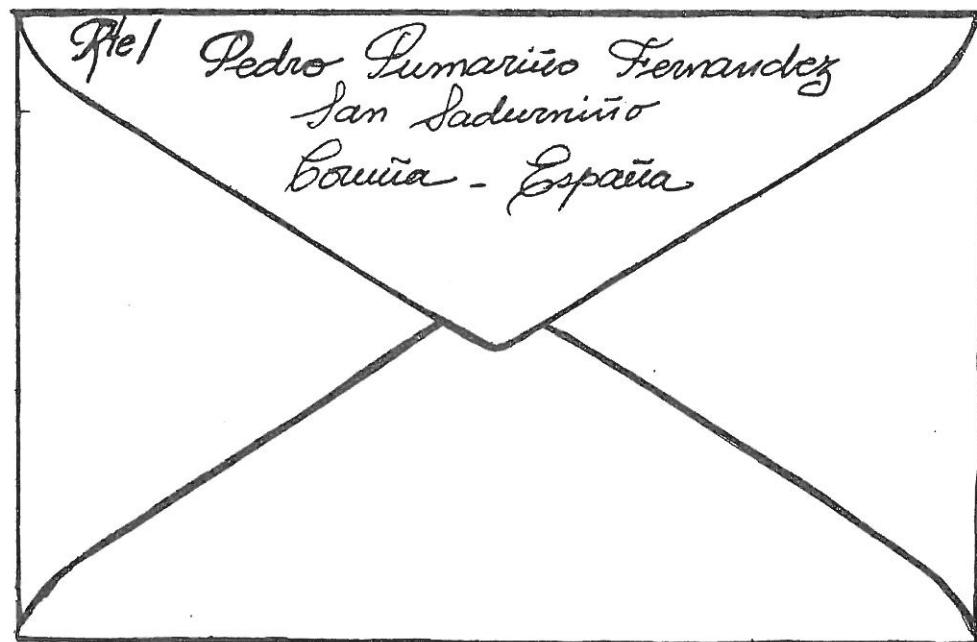
Vendo aquello, outra vez se me foi o pensamento e puiden ver acantidá de Benos e Permanentes que se celebraron durante todo o ano. Non faltou semana que non se reunisen. (Paréceme que xa che contei outras veces que aquí levábamos muito tempo que tíñamos axuntamento democrático pero non tíñamos axuntamento. Non

sei se me entendes. Aquela situación non era fácil de entender. Quéroche decir que non funcionaba).

Bueno, pois eu vin que con motivo desta final dos mundiales celebrada no campo da rega da Sanguiñeira o axuntamento funcionou, e o que diga menos é un men tiroso. O soño que eu tiven na cama é testigo abondo pra demostralo.

Os da oposición non falaron mais do pasado nin se volveron a recordar dos presupostos dos tempos de Varela que ainda estaban sin aprobar, nin preguntaron se se acabaran de escribir as actas, nin se apareceran os libros de actas que faltaban... Todo esto quedou tapado pola obsesión da final.

Mira, Toño, foi tanta a deportividade con que se colleron as cousas que o noso axuntamento de tercei-

ra división en que estaba pasou nun ano á primeira, e non desmereceu.

A cantidade de cousas que eu soñei, querido primo, que se fixeron neste ano pra preparar a final foron increíbles. Se non fora un soño era imposible que foran realidade. Astra se lle cambiou de nome á Vila da Tranquilidade; nos meus soños lin un letreiro que estaba á entrada de Cornide e que poñía "Vila da Prosperidade", e todo o mundo o cría porque era verdá.

Fixéronse as aceras; había macetas e xardín no frente das casas; inauguruouse a depuradora estrenando nela perfumes importados de Colonia (me parece que che oín que tí estiveras unha vez nesa cidade); montou-

se un novo Restaurant no que tamén se poideron depositar as quinielas durante todo o ano, e tiña pra servir e recibir rapazas de todas as falas, que entre outras cousas boas axudaron a que os parados non o pasaran tan mal; fixose unha nova traída de augas á que se lle puxo tubería de material lunar e o depósito era unha gran bola redonda, feita de fundición, e na que se dibuxou o mapa-mundi. Colocouse no mais alto do Castro. Cando veñas, vai ser o que mais che extrañe por muitas cousas raras que teñas visto polo mundo.

Ningún dos extranxeiros que viñeron á final era canso de mirar prá bola do mundo convertida en depósito de auga.

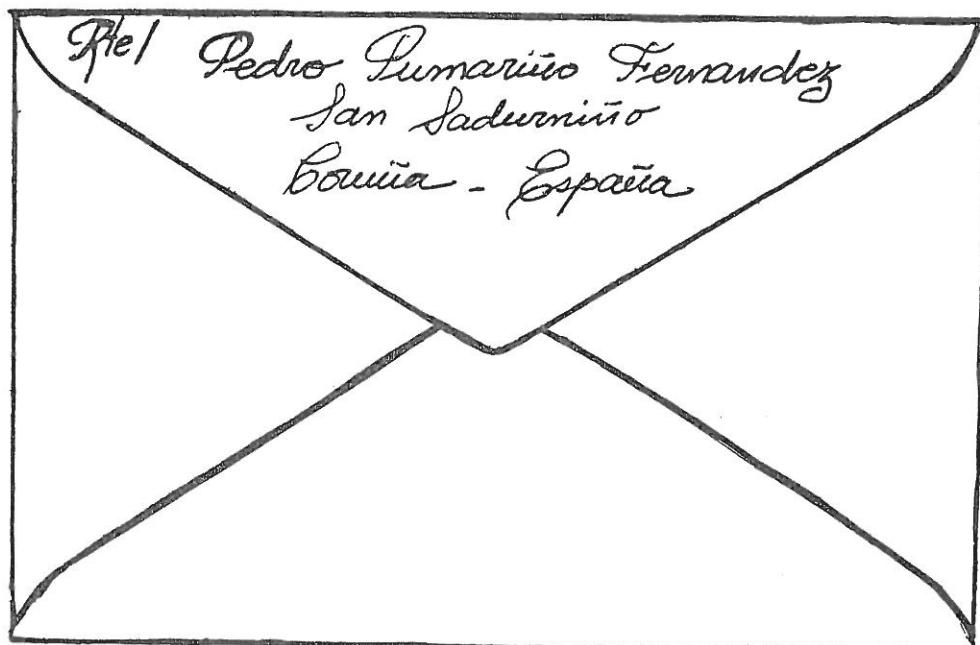
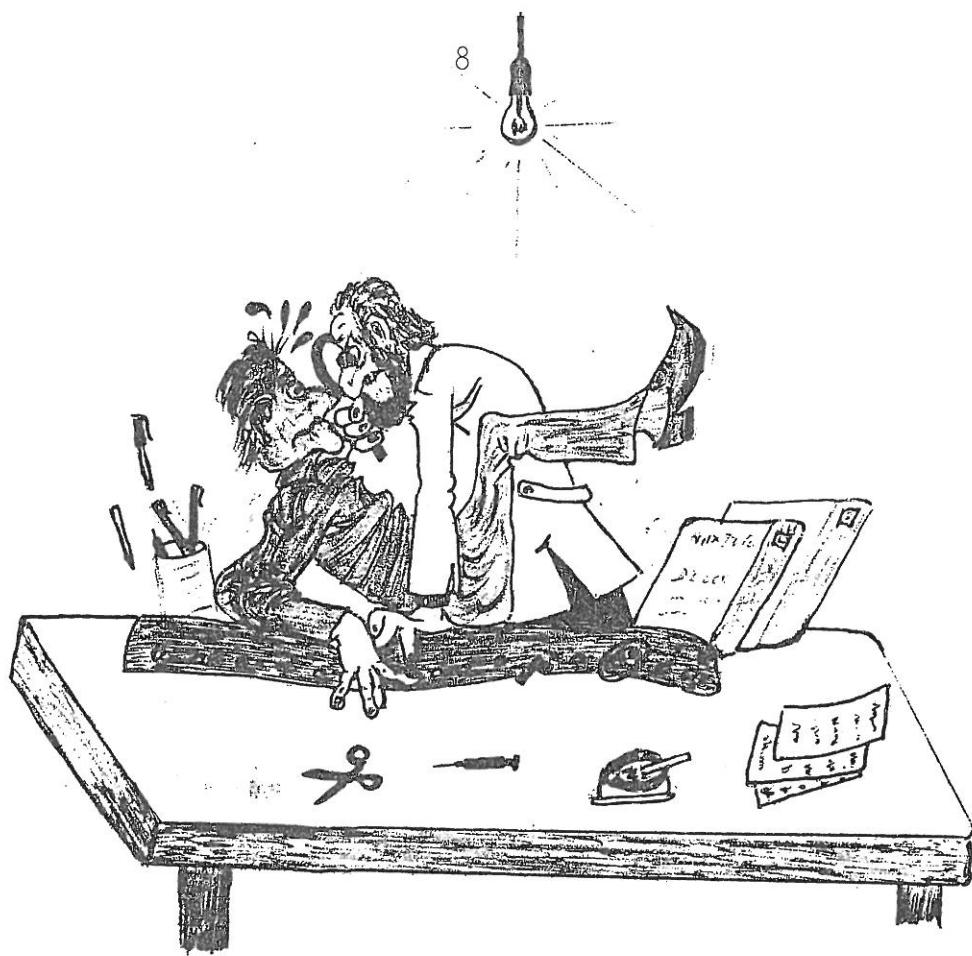
Tamén con este motivo non se cobrou a auga durante todo o ano a ningún dos usuarios. Averías ainda non

S. D.
 Antonio Couce Pumaríño
 Rue de la Borte, 62.
 Ginebra - (Suiza)

houbo a primeira, anque muita auga se leva gastado; e os mesmos extranxeiros levaron gran cantidá en bolsas de plástico, pois correuse o run-run de que, como estaba entubada en tubos feitos de material lunar, era mui boa esta auga prás enfermedades lunáticas, que, como sabes, querido primo, é a enfermedade que mais abunda.

Mentras eu vía no meu soño todo isto, a final seguía celebrándose a todo tren. Había bon xogo. Neste momento en que me encontro estaban empatados a un gol. Os brasileiros estaban atacando muito.

Seguramente que xa sabes que os brasileños son tamén parentes nosos. De todas maneiras, eu fun imparcial e aplaudía a quen me parecía que xogaba mellor.

Antes do partido, tanto os xogadores como os reservas, pasaron pola clínica rural, que tamén se estrenou con este motivo nos baixos do vello convento de San Sadurniño.

Fixoselles unha revisión a fondo, mirando sobre todo que non tuveran enfermedades contaxiosas. Demostraron ter mui boa saúde.

Durante todo o ano houbo aquí cinco médicos. Tocábanles a mil habitantes por barba. O seu traballo principal foi o de irnos controlando a tensión para que estuvéramos preparados para resistir a emoción da final. Foi un dos invernos con menos gripe, con mui poucos mortos e con ben pouquiña enfermedade. Aseguran os entendidos que eso non foi debido a que aumentaran os médicos, senón mais ben a que a xente non vivía pensando na enfermedade; o pensamento estaba posto nos goles da final.

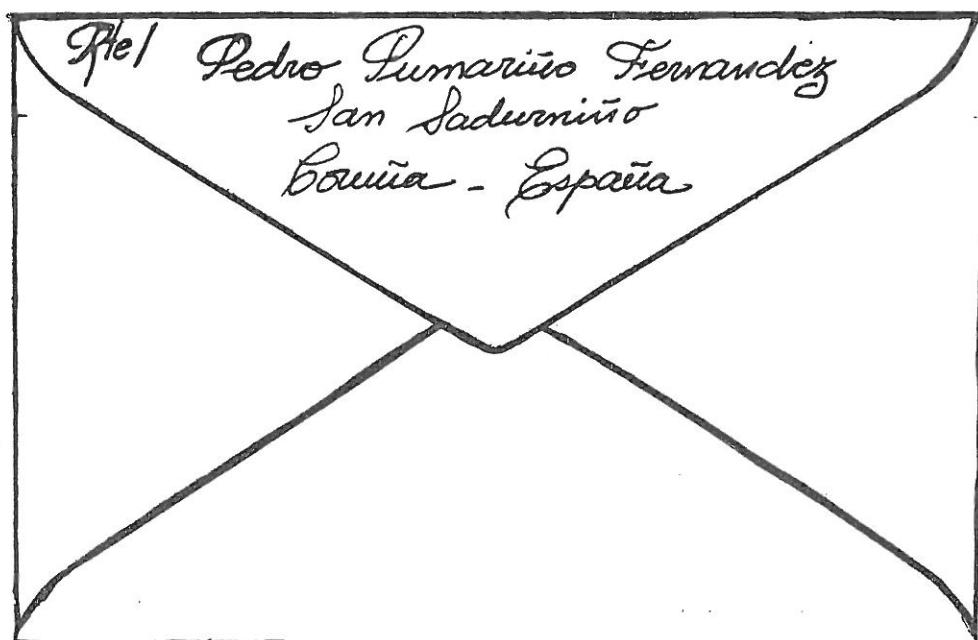
Ninguén falaba de que lle doían as costas ou o peito. Eso, querido primo, é propio da xente que vive sin ganas de vivir. A nosoutros, durante todo este ano, non nos collía a ilusión no corpo; e, polo visto, cando hai ilusión desaparecen a mitá das enfer-

S. D.
 Antonio Couce Pumaríño
 Rue de la Börde, 62.
 Ginebra - (Suiza)

medades.

Cando estaban os xogadores na clínica rural quedaron admirados polo novo sistema de ventilación. Foi o que mais lles extrañou, porque, sin haber ventiladores, ali había un sistema de ventilación. Non se lles quixo descubrir o secreto porque o sistema ainda está a probas e non se pagou a patente.

Toda ela está iluminada con raios infrablancos que veñen do sol e atravesan por unhas pequenas ventás, que lle dan ó conxunto un xeito de pub moderno. Ningún dos xugadores nin dos directivos vira nos seus países un recunchiño tan axeitado para esconderse dun posible ataque atómico. O que morra aquí é porque non respiraba antes de entrar, decían os que estaban dentro.

Os de Ferreira alquilaron a Severino pra levalos ó campo da Sanguiñeira pra ver a final. Entre todos e a escote compraron cinco litros de colonia e puxéron-na en botellos especiales nas catro esquinas dentro do coche. Duroulles prá ida e prá volta e o coche seguiu ullido ben por unhos cantos días más.

Comprometérónse secretamente a non darlle conversación ó conductor para que non tuvera que atender mais que ó seu, e obligáronlle a sair á sua hora.

Dixéronlle que durante o ano podía ir a Ferrol sin corbata, pero ese día houbo que poñela.

O coche, o día da final, era un ideal de coche.

S. D.
 Antonio Gouce Pumaríño
 Rue de la Borda, 62.
 Ginebra - (Suiza)

No mes de marzo, a víspera de San José, inaugurateuse o basureiro municipal nos montes da Vixía. O acto foi solemne.

O basureiro fixose seguindo os planos que rixenno mercado común e pensando que tiñan que caber nel as cascas das pipas e toda a merdada que iba quedar tirada ó redor do campo da rega da Sanguiñeira.

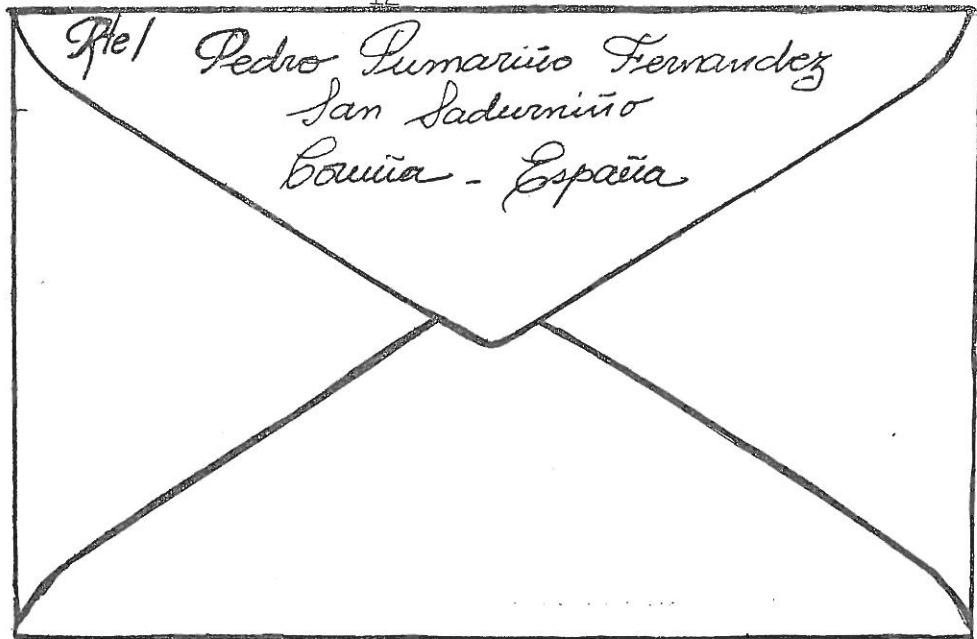
Foi a única cousa nova que, por decencia, non se lles amostrou ós visitantes.

Cos cascós das botellas fixose un monumento conmemorativo e un mirador de cristal no mesmo Pico de Ferreira.

Esta sí que é unha das obras mais visitadas.

Chamar chamarásme tolo polas cousas que che conto, pero estou seguro que te levás rido un cacho co que levas lido astra aquí.

Unha das cousas curiosas que vin, querido primo, é esta: Tendo medo ó que puidera pasar coa emoción da final, os do axuntamento decidiron nun Pleno ordinario construir un cementerio municipal. Buscando un sitio céntrico e soleado, aterrizouse en Pumariño, e ali, sin ningún problema cos propietarios, edificouse un precioso cementerio, gloria prós mortos e honra prós vivos.

Con esto e de rebote solucionouse o problema que tiñan todas as parroquias cos seus cementerios. O ver que quedaba tan ben, os veciños do municipio deciden ir pra el e así o deixan disposto nos seus testamentos.

En vista deste éxito, os curas da zona mandaron este escrito ó Sr. Alcalde: " Xa que as igrexas das parroquias case non sirven mais que pra misas polos difuntos, pra enterrados e cabodanos -pois bautizos e bodas apenas hai- pedimos do seu recto proceder que dispoña facer tamén unha igrexa pegada ó cementerio novo; despois nós forzaremos ó sr. Bispo pra que nos faga unha casinha e nos destine a todos pra ali".

Este escrito chegou estando a final mui encima; por iso ainda está sin contestar.

Foi curioso como tamén os curas estuveron de acordo nun asunto tan complicado e que, como sabes, nos tempos da última República trouxo tantos problemas.

Como ves, Toño, este meu soño resultou placenteiro de todo. Non me debín mover en toda a noite, pois a cama estaba tan feitiña como cando me deitei.

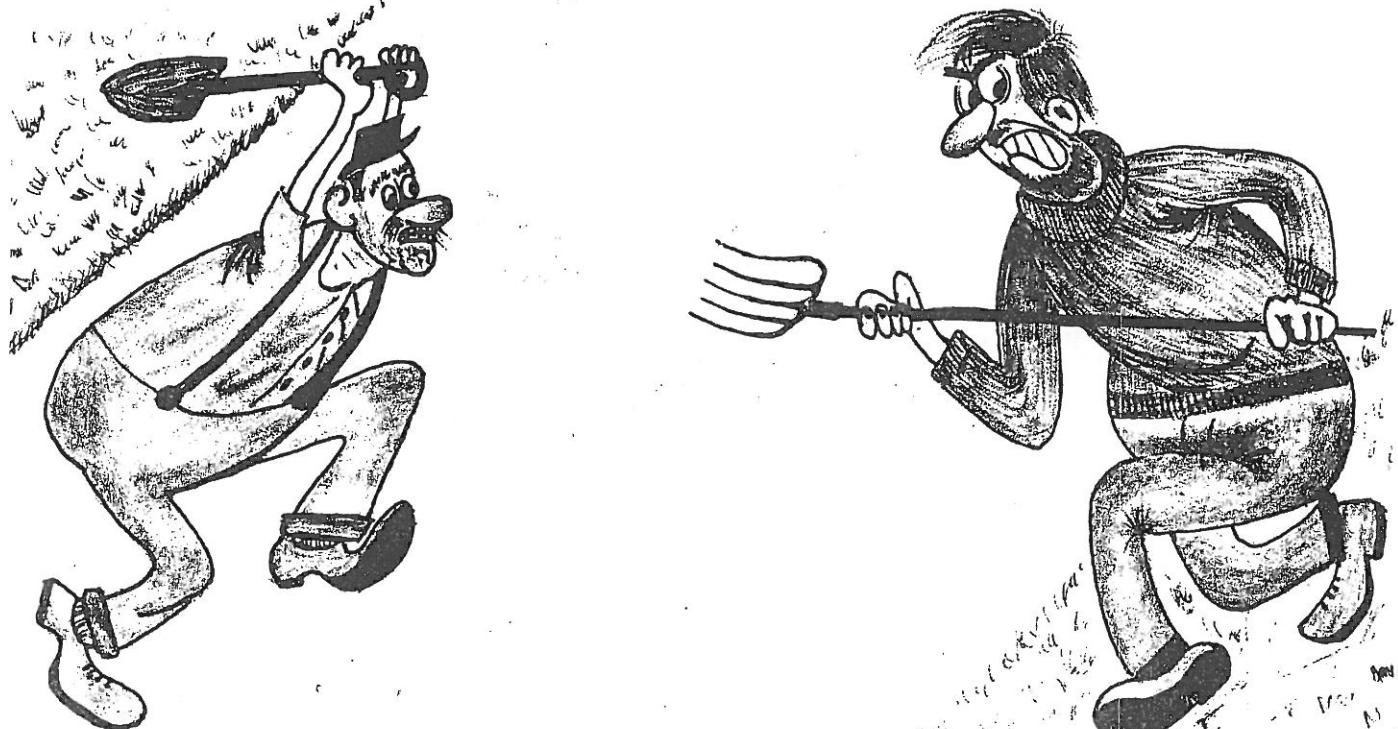
S. D.
 Antonio Gouce Pumaríu
 Rue de la Bode, 62.
 Ginebra - (Suiza)

Non sei se recordas, querido Toño, os líos que houbera en Lamas por culpa da pista de Pramado. Ali discutiran porque decían que unhos tuveran que dar mais ca outros, e incluso chegaron a darse unhos fungueirados.

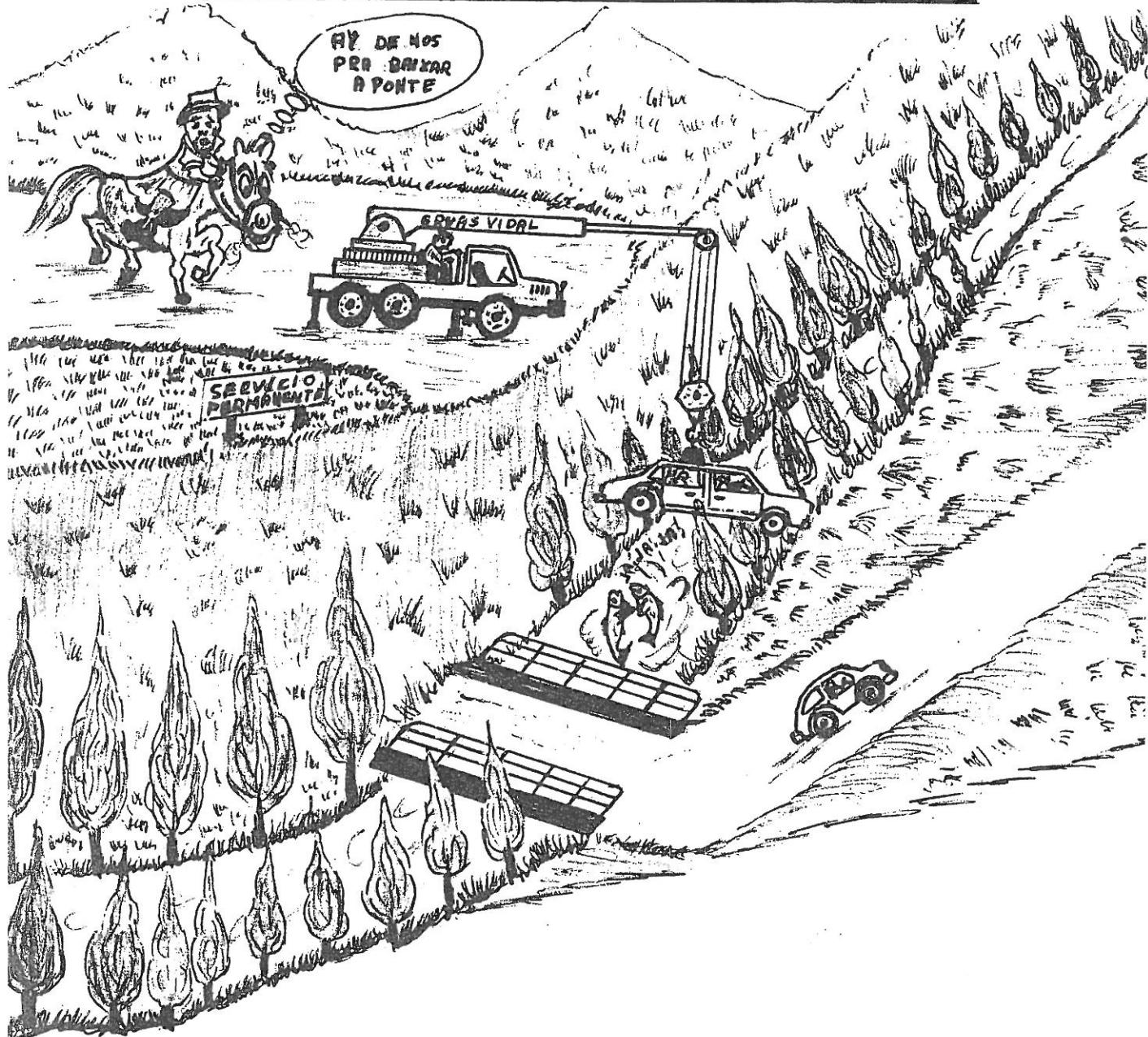
Pois eu vin como este ano volveron a ser personas, e os que antes non se podían ver e estaban a matar foron xuntos a ver a final como se nada houbera pasado.

Tamén os de Piegolongo e mais Folgosa deixaron as suas xenreiras e puideran cruzar o río coa sua pista sin ningún problema.

Un inxenieiro de minas que acompañaba ó equipo brasileño foi dar unha volta a Lamas pra quitar recortes de cómo se deben facer as concentracións de terras despois de furar nas minas.

Piel Pedro Lumarioo Fernandez
San Sadurniño
Gomúa - España

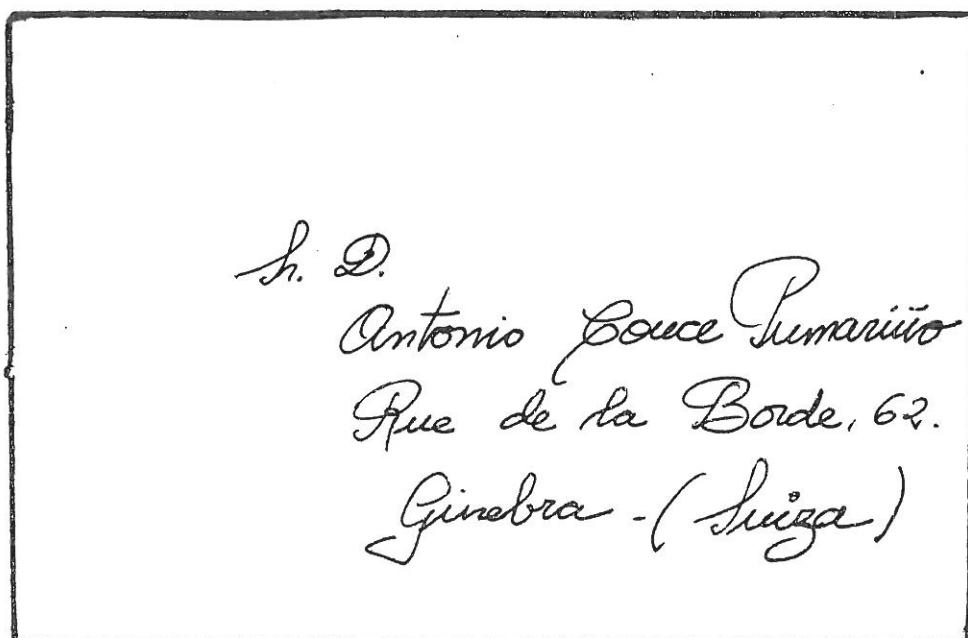

A comisión de cultura do axuntamento preparou un folletiño no que se explicaba a historia da zona e señalábanse as cousas mais interesantes pra ser visitadas.

Destacaban como mais antiguo o Castelo de Narahio que, como sabes, por concesión da Duquesa de Alba poderá ser usado polo axuntamento pró que considere mais axeitado. (Fálase de que, xa que non hai escola de gaitas, vaise montar ali a escola de pitorreo municipal).

No folleto da comisión de cultura fálase tamén da biblioteca municipal que, como tamén sabes de sobra, foi montada con este motivo encima da clínica rural.

No folleto non se decía que se contratou a unha persoa durante catro meses pra que manoseara os libros;

quixemos demostrarlle ós visitantes que aquí hai xente interesada pola cultura.

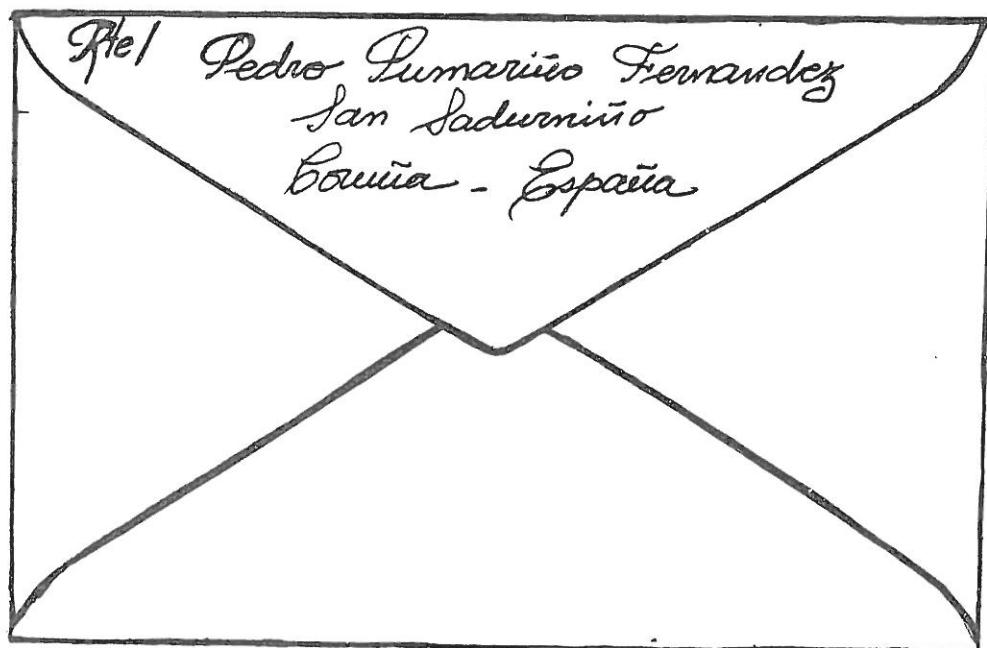
Unha das cousas que mas destacaban no folletiño era o dibuxo que ves na páxina do outro lado. Trátase dun invento, patentado neste axuntamento e posto a proba sobre o río Castro, na parroquia de Igrexafeita. Quérese demostrar que é posible atravesar un río sin ncesidade de pontes.

Todos os que foron visitalo -muitos alíofé- ponderaron o choio e quedaron admirados da nosa inxeniería.

Seguramente que en Suiza, con ser Suiza, non viches nada parecido.

O que puiden comprobar co meu soño, querido primo, é que a final no campo da rega da Sanguiñeira deu resultado. O povo, se quer e se pon, funciona. O malo é que non se sabe cando haberá outros mundiales e agora hai medo que a xente collamos a enfermedade chamada "Mundialitis", que polo visto é mui contaxiosa, e sei que non ten remedio conocido. Os síntomas son estes: desfonde xeral, matinar que non val ún pra nada, ter ganas de non comer, rezar pra morrer canto antes. Os entendidos en palabras chámanlle a esto 'angustia vital' ou 'frustración colectiva'.

Claro que se esto se dera, eu teño por seguro que os nosos rexidores serían capaces de conseguir do Goberno de Madrid e da Xunta de Santiago que se celebrese outra final no campo da rega da Sanguiñeira.

se outra final no campo da rega da Sanguiñeira.

O malo é se son eles os primeiros en coller esa enfermedade. Puidera suceder que agora empecen a cavilar na sua inutilidade; e nada me estraña, xa que ven que obtinen todo feito. Pois ainda non che dixen que tamén temos cuartel novo, pista polideportiva, autopista e luz en Agra e Cornide, enerxía de sobra en todo o término, aeroporto no Carveiral, as silveiras todas recor tadas, taxis de sobra, auga da mina das Pontes polo río Castro...

Toñiño, querido primo, eu xa falei abondo. Agora fala tí. A ver se non eres tan preguiceiro pra escribir.

NARAHIO

17

¡¡COLA TI, QUE A
FIXESTES CON
ESCRAVOS... E SIN
PAGARLLES NADA
ENOS NON!!

¿AS PONTES DA DEMOCRACIA
MOI FRAXILES SON?... XA OS
LEVA O RIO ANTES DE CHEGAR
A AUGA DE "ENDESA", E VANSE
XUNTAR CA DE PEREIRAS PRO
RECAEDR EN LINARES... EN
CAMBIO A MINA PODENLE
BOTAR O PONTANO QUE
BEN AGOANTA

E VOS FIXESTELOS
COS CARTOS DOS
ESCRAVOS E AM-
DA TIVERON QUE
TRABALLAR NELLOS

